

Rugpjūčio 8

Ir vėl akimirka iš mano kasmetinio apsisistojimo Orval abatijoje (Belgija): vienuolių giedojimas atnešė man ramybę ir pakylėjo iki dangaus juose ir manyje; vėl atradau kregždutes grįžusias iš Afrikos, šo-

kančias ir nardančias virš tvenkinio šalia bažnyčios; pasijutau atnaujintas maldos laiko, pilna džiaugsmo erdvė su ramiu dėkojimu Dievui; pasivaikščiokimai miške kartais truputį virpančiomis kojomis; taip pat laikas knygos apie pranašą Izaiją skaitymui, ją parašė belgų kunigas Jacques Vermeylen (brolis Lukas, dominikonas sakė, kad Izaijo knyga buvo šalia Jono Evangelisto lovos). Ir vėl perskaičiau Hannos Arendt knygą apie Eichmano, karo metu koordinavusio žydų naikinimą įvairiose koncentracijos stovyklose, ypač Aušvice, teismą. Savo apsigynime jis teisinosi: „Aš nieko nepadariau, tik paklusau savo vadovybei“. Keipdama dėmesį į blogio subanalimą, Hanna abejoja požiūriu žmogaus, paklūstančio be asmeninio apsvarstymo; darančio tai ką visi; sekančio kitų, medijos ar reklamos industrijos populiarinama kultūra. Tačiau, ar kiekviename iš mūsų negyvena asmeninė sąžinė, kviečianti būti taikos, tiesos ir teisingumo atstovais, kai susidūriame su socialinėmis normomis ir teisėmis? Ar tai neatitinka giliausios „Arkos“ prasmės, kai priimame žmones turinčius proto negalią, taip dažnai pasmerktus atskirčiai ar abortui.

Rugpjūčio 23

Apie rugpjūčio 15-ąją pertraukiau mėnesio viešnage Orvale, kad nuvykčiau į Taize, nepaprastą bendruomenę įkurtą brolio Rožė.

Buvo 100-osios brolio Rožė gimimo metinės, 75-asis bendruomenės gimimo jubiliejus ir 10 metų po jo nužudymo. Brolis Rožė buvo Šveicarijos reformatorių pastorius. Dėka labai šiltų santykių su viena katalikų šeima, tapo dideliu

krikščionių vienybės entuziastu. Ši šeima gyveno ta pačia meile kaip ir jo protestantiška šeima, tad kaip gi atsirado skirtumai teologijoje, maldos ir garbini-

mo būduose? Šventoji Dvasia ir Jėzus vedė brolių Rožė drauge su kitu protestantų pastoriumi įkurti šią nuostabią bendruomenę, kurios tikslas nuo pat pradžių buvo bendra malda, stokojančių žmonių priėmimas ir troškimas gyventi krikščionių vienybėje. Bendruomenė greitai plėtėsi, pritraukdama daugybę jaunų žmonių iš skirtingų krikščioniškų bažnyčių Europoje ir už jos ribų, trokštančių atsinaujinimo, maldos gyvenimo, paprastumo ir Evangelinio neturto, kaip taikos ir vienybės tarp krikščionių ženklą.

Trys dienos praleistos šioje bendruomenėje buvo džiaugsmo ir nuostabos dienos. Per šiuos jubiliejus bažnyčioje, kuri palaipsniui ir kūrybingai buvo plečiama daugiau nei metus, aplink 90-ties brolių bendruomenę susirinko 6000 jaunuolių ir draugų. Jaunimas buvo puikiai priimtas ir dalyvavo įvairiuose diskusijų forumuose. Mane pakvietė liudyti apie „Arką“ ir „gyvenimo su“ – kaip gydymo ir perkeitimo vietas, ramybės ir vienybės šaltinio – viziją. Tūkstantis žmonių dalyvavo pirmame forume ir 300 atėjo į kitą. Buvau apsuptas dešimties žmonių iš „Les Trois Fontaines“ „Arkos“ bendruomenės iš Ambleteuse. Jų džiaugsmingas, energingas buvimas įkūnijo mano žodžius. Didžiojo forumo pabaigoje šokome kartu – tikra šventė. Grupės iš Ambleteuse viešnagės savaitė reiškė, kad jaunimas iš daugybės Europos šalių galėjo giliai patirti „Arkos“, kaip taikos ir vienybės bendruomenę.

Taip pat tenai sutikau Nayla Tabbara, musulmonę, ir kunigą tėvą Fadi, kurie drauge įkūrė tarpreliginės formacijos centrą Beirute, kad padėtų musulmonams ir Libano krikščionims labiau pažinti vieni kitus. Nayla Tabbara taip pat remia „Tikėjimo ir Šviesos“ bei „Arkos“ narius musulmonus Bangladeše, Betliejuje ir kitur, gilindama „Arkos“ dvasingumą: atrasti

Dievą ir būti perkeistiems per bendrystę su proto negalią turinčiais žmonėmis. 2016 m. rugsėjį Nayla ir tėvas Fadi atvyks į Trosly vesti seminaro apie „die-

višką svetingumą“ krikščionių ir musulmonių vizijose.

Šiuo metu visose Vakarų šalyse jaučiame baimę kylančią iš teroristinių aktų įvykdytų mūsų šalyse ir siaubingo, beprotiško smurto vykdomo ISIS Sirijoje ir Irake, ne tik prieš krikščionis, bet ir prieš kitus musulmonus bei kitas religines grupes. Koordinuojami ISIS, teroristai siekia sukurti paniką, susiskaldymą ir neapykantą vakarietiškoje šalyse bei priversti mus užmiršti giluminę islamo, kaip maldos, Dievo garbinimo ir atvirumo vargšams per gailėstingumo darbų religijos, prasmę. „Arkos“ vaidmuo padėti kiekvienam atrasti ir patirti šį gelminį islamo pojūtį.

Noriu pacituoti Alžyro musulmonės Oum El Kheir, Orano vyskupo Claverie, teroristų nužudyto 1996 m., draugės tekstą. Štai ką ji rašo:

*Alžyre yra „Musulmonų bažnyčia“.
Suburta iš visų moterų ir visų vyrų,
kurie tapatinasi
su visuotine meilės žinia
ir įsipareigojimu pliuralistinei
bei labiau broliškai visuomenei.
Ši „musulmonų bažnyčia“
didesnė nei jūs manote.
Alžyre, mūsų kraujas sumaišytas.*

Taip, visur pasaulyje yra musulmonų atrandančių visuotinę žmonių šeimos prasmę.

Prieš dvi dienas grįžau į savo bendruomenę Trosly. Džiaugsmas vėl sugrįžti į savo gyvenimą ir į savo bendruomenę, ir ypatingai prie naminio maisto *Le Val*. Nežiūrint gyvenime nutinkančių sunkumų ir susiskaldymų, esu toks laimingas savo bendruomenės apsuptyje. Dėkoju už visus, o ypač už Kristiną McGrievy, kuri su didžia kompetencija ir rūpesčiu dėl kiekvieno, neša atsakomybę už Trosly bendruomenę. Mano džiaugsmas yra gyventi tarp žmonių, kurie jaunystėje buvo pažeminti dėl savo negalių. Džiaugsmas būti su jais, nes jie pasirinkti Dievo dėl savo silpnumo ir kvailumo, kad sugėdintų tuos, ku-

rie vertina svarbą, galią ir žinojimą. Gyvenimas su jais išmoko mane būti šiek tiek beprotišku ir silpnu.

Aną dieną traukinyje netoli manęs buvo vienas labai rimtai atrodantis, netgi šiek tiek užsisklendęs, ponas. Bet vienu metu jis prisilenkė prie savo vaikelio ir pradėjo rodyti labai juokingus gestus ir mimikas, juoktis kartu su juo. Jei nebūtų vaiko šalia, matydamas šiuos judesius ir veido išraiškas, manyčiau, kad šiam ponui „ne visi namie“. Vaikas moko mus atrasti laisvę būti savimi, laisvę žaisti, laisvę gyventi. „Arkoje“ irgi mokomės būti laisvi, silpni ir kartais juokingi kartu su žmonėmis, apdovanotais tam tikra „beprotyste“.

Neužilgo man bus 87-eri, galit tuo patikėti ar ne! Matau artėjantį savo 90-metį... Praeityje maniau, kad tai garbus amžius. Dabar kai jis artėja, matau, kad tai gyvenimo momentas, apie kurį ilgą laiką pamokslavau – negalios ir silpnumo vertę žmogaus gyvenime. Iš tiesų, kiekvienas mūsų išgyvename savo silpnumą, ne tik kalbame apie jį ar padedame silpniesiems. Laimė, Odilė yra čia, prižiūri mane. Melskitės už mane, kad išmokčiau gyventi šį garbų amžių gerai, atradamas jo turtus.

Kaip didelę dovaną dabar priimu galimybę taip dažnai skelbti Evangeliją *Fermoje* (vert. past. taip vadinami rekolekcijų namai, įrengti buvusioje ūkininko sodyboje) Trosly. Vos grįžus bus rekolekcijos didelei grupei „Tikėjimo ir Šviesos“ iš Libano, tada kitai grupei Airijos kunigų, vėliau grupei iš Norvegijos, ją seks kitos „Tikėjimo ir Šviesos“ grupės iš Rusijos ir Pietų Amerikos. Taip pat bus visiems atviros rekolekcijos organizuojamos *Fermos*. Ir dar bus rekolekcijos įvairiai žeminamiems žmonėms: gatvės žmonėms, išsiskyrusiems ir kartais vėl susituokusiems, homoseksualams. Atradau, kad visi šie žmonės turi dovaną sutikti Dievą tiesoje ir per savo nuolankumą moko mane apie žmogiškumą.

*Kiekvienam dėkoju už draugystę,
už laiškus. Jaučiuosi didelėje bendrystėje
su kiekviena „Arkos“ bei
„Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomene.*